

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 391/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M. T., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. P. Ď., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 SŽ 4/2009 z 10. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiiu sp. zn. RP/37/2009 z 8. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M. T., s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2010 faxom a následne 14. septembra 2010 poštou doručená sťažnosť spoločnosti M. T., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom Mgr. P. Ď., B., ktorou namieta

porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 SŽ 4/2009 z 10. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) sp. zn. RP/37/2009 z 8. septembra 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom správneho konania vedeného Radou pod sp. zn. 215-PgO/O-2924/2009 v súvislosti s odvysielaním príspevkov „*Docent obťažoval študentky*“ z 21. mája 2009 a „*Ak sú študentky zneužívané*“ z 23. mája 2009 v programe „*Noviny*“, ktoré „*mohli spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahnuť do základných práv a slobôd v nich zobrazeného obžalovaného vysokoškolského pedagóga*“. V predmetnom konaní Rada oznámením o začatí správneho konania z 15. júla 2009 a opätovnou výzvou na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní z 20. augusta 2009 vyzvala sťažovateľa, aby zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v uvedenom správnom konaní. Vyjadrenie sťažovateľa bolo Rade doručené 4. septembra 2009.

Rada sa oboznámila so skutkovým stavom veci a rozhodnutím sp. zn. RZK/79/2009 správne konanie vedené pod sp. zn. 215-PgO/O-2924/2009 v časti týkajúcej sa príspevku „*Ak sú študentky zneužívané*“ odvysielaného sťažovateľom v rámci programu „*Noviny*“ 23. mája 2009 o cca 19.30 h zastavila, súčasne rozhodnutím sp. zn. RP/37/2009 z 8. septembra 2009 (ďalej len „rozhodnutie Rady“) rozhodla, že sťažovateľ „*porušil povinnosť stanovenú v § 19 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 21. 5. 2009 cca o 19.30 hod. odvysielal v rámci programu Noviny príspevok Docent obťažoval študentky, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do práva na ochranu mena a práva na zachovanie osobnej cti a dobrej povesti v ňom zobrazeného vysokoškolského pedagóga*“, a uložila mu pokutu vo výške 3 500 €.

Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu Rady odvolanie, v ktorom poukázal najmä na jej nesprávny a nezákonný postup, pretože sa v uvedenom rozhodnutí nevysporiadala s jeho

tvrdeniami a návrhmi, ktoré jej boli doručené pred oboznámením sa so skutkovým stavom veci. Na základe uvedeného postupu bolo podľa sťažovateľa v jeho veci vydané rozhodnutie Rady, ktoré nevychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, a preto je nezákonné a nepreskúmateľné.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8 SŽ 4/2009 z 10. júna 2010 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) potvrdil rozhodnutie Rady, pričom v odôvodnení uviedol: *„Súd sa stotožnil s obranou odporcu, že išlo o zrejmu nesprávnosť v písomnom vyhotovení rozhodnutia, pokiaľ je v ňom uvedené, že navrhovateľ nevyužil svoje procesné právo vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie a že táto skutočnosť nemala za následok nezákonnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, ako tvrdí navrhovateľ.“* Citované odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu považuje sťažovateľ za *„absurdné a úplné popretie princípu právneho štátu“*, keďže rozhodnutie Rady neobsahuje vysporiadanie sa s námietkami a návrhmi sťažovateľa predloženými Rade pred jej rozhodovaním.

Sťažovateľ tiež poukázal, že jeho zásadnou námietkou uplatnenou v správnom konaní pred Radou a tiež v konaní pred najvyšším súdom bola *„námietka vo veci údajného zásahu do práva na ochranu mena, pričom tak z vyjadrenia sťažovateľa v rámci správneho konania ako aj z prednesov právneho zástupcu sťažovateľa priamo na pojednávaní vo veci odvolania proti rozhodnutiu uskutočnenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky je zrejmé, že v predmetnom príspevku vôbec nemohlo dôjsť k zásahu do práva na ochranu mena, ktorý bol konštatovaný správnym orgánom a tiež súdom. V predmetnom príspevku bolo zverejnené krstné meno osoby a prvé písmeno priezviska osoby, pričom iným spôsobom nebola osoba identifikovaná...“*.

Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd svojím rozsudkom, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady, akceptoval nezákonný procesný postup Rady, ako aj vydanie rozhodnutia Rady v rozpore s právnym poriadkom, čím mu odňal možnosť konať pred súdom a iným orgánom a zasiahol do jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR v konaní o odvolaní pod sp. zn. 8 Sž/4/2009 rozsudkom zo dňa 10. 06. 2010, sp. zn.: 8 Sž/4/2009-21, v spojení s konaním pred Radou pre vysielanie a retransmisiu č. k. 215-Pgo/O-2924/2009 a rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/37/2009 zo dňa 08.09. 2009, porušil základné právo spoločnosti M. T. s. r. o., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 10. 06. 2010, sp. zn.: 8 Sž/4/2009-21, sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť právnomu zástupcovi sťažovateľa spoločnosti M. T. s. r. o... trovy konania o podanej ústavnej sťažnosti pred Ústavným súdom SR vo výške 56,66 EUR na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu (sťažnosti) hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Zo sťažnosti vyplýva, že jej podstatu tvorí námietka sťažovateľa, v zmysle ktorej je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady, arbitrárny, pretože najvyšší súd sa v ňom bez odôvodnenia stotožnil s tvrdením Rady o „zrejmej nesprávnosti“ v písomnom vyhotovení jej rozhodnutia, pokiaľ v ňom bolo uvedené, že

sťažovateľ napriek opätovnej výzve nevyužil svoje procesné práva vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie Rady. Najvyšší súd však podľa názoru sťažovateľa nezohľadnil skutočnosť, že Rada sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadala s tvrdeniami obsiahnutými v jeho vyjadrení z 3. septembra 2009, ktoré jej bolo doručené pred jej rozhodovaním vo veci, a preto je jej rozhodnutie nezákonné a nepreskúmateľné.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia všeobecných súdov, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, a prípadne tiež také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry bolo úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa posúdiť, či boli skutkové a právne závery, o ktoré sa opieral napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Rady, z ústavného hľadiska akceptovateľné a či v dôsledku toho možno uvažovať o tom, že ním bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že v súlade so svojou judikatúrou posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhoveniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi porušením práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah.

S tvrdením sťažovateľa, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku neodôvodnil skutočnosti tvrdené sťažovateľom v odvolaní proti rozhodnutiu Rady, sa ústavný súd s poukazom na už uvedené nestotožňuje.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku okrem iného uviedol:

„Súd sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 215-PgO/O-2924/2009, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov založených v spise, z ktorých je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný nebol. Vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vypočul účastníkov konania. Navrhovateľ v správnom konaní, ani v konaní pred súdom nepoprel odovysielanie horeuvedeného príspevku, ani jeho obsah a znenie.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku namietal, že v konaní pred správnym orgánom, v ktorom mu bola odňatá možnosť konať, bolo vydané rozhodnutie, ktoré nie je v súlade so zákonom, nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov, nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Tento jeho záver vyvodzuje zo skutočnosti, že odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že účastník konania (t. j. navrhovateľ) ani napriek opakovanej výzve nevyužil v správnom konaní svoje procesné práva podľa príslušných ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., hoci navrhovateľ sa k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 215-PgO/O-2924/2009 vyjadril písomným podaním zo dňa 03. septembra 2009, ktoré bolo odporcovi doručené 04. septembra 2009 a je súčasťou administratívneho spisu. I keď toto vyjadrenie bolo Rade

predložené oneskorene (Radou stanovená lehota na vyjadrenie v opakovanej výzve uplynula dňa 31. augusta 2009), Rada ho mala k dispozícii na svojom zasadnutí dňa 08. septembra 2009, kedy rozhodla aj o uložení sankcie. Súd sa stotožnil s obranou odporcu, že išlo o zrejmu nesprávnosť v písomnom vyhotovení rozhodnutia, pokiaľ je v ňom uvedené, že navrhovateľ nevyužil svoje procesné právo vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie a že táto skutočnosť nemala za následok nezákonnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, ako tvrdí navrhovateľ. Vydané rozhodnutie podľa názoru súdu vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, obsahuje predpísané náležitosti, je zrozumiteľné a obsahuje dostatok dôvodov, aby mohlo byť preskúmané súdom. Súd bol však pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporcu viazaný rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, v ktorom navrhovateľ iné námietky neuplatnil.

Aj výšku uloženej pokuty 3 500 € považuje senát najvyššieho súdu za náležité zdôvodnenú. Sankcia bola uložená v dolnej hranici zákonného rozpätia, pričom je súdu z jeho rozhodovacej činnosti známy aj iný prípad, keď navrhovateľ bol sankcionovaný rovnako za porušenie povinnosti vyplývajúcej jej z ustanovenia § 19 zákona č. 308/2000 Z. z., a preto dospel k záveru, že je potrebné v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporcu v celom rozsahu potvrdiť.“

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (vydaným v správnom súdnictve podľa V. časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku) je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva

ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie odvolania sťažovateľa proti rozhodnutiu Rady, nerozhodol svojvoľne a arbitrárne. Odôvodnenie najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľné a nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom označených práv. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zhrnul skutkové zistenia a právne závery Rady, ktoré boli v rozsahu odvolacích námietok sťažovateľa predmetom preskúmania v odvolacom konaní. Vzhľadom na jedinou námietku sťažovateľa uplatnenú v odvolaní proti rozhodnutiu Rady, s ktorou sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku primeraným spôsobom vysporiadal, podľa názoru ústavného súdu z pohľadu materiálnej ochrany práv k dotknutiu práv sťažovateľa dôjsť nemohlo, pretože jeho argumentácia bola najvyšším súdom v plnej miere preskúmaná.

Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. Posúdenie odvolaním namietanej zákonnosti postupu a rozhodnutia Rady bolo v právomoci najvyššieho súdu. Jeho závery nevykazujú známky svojvôle a sú aj primerane odôvodnené, a preto týmto rozhodnutím podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa.

Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. IV. ÚS 340/04, IV. ÚS 184/05).

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto podľa § 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa s ostatnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2010